

відіграють: національні агенції з питань інвестицій; фонди гарантування інвестицій і експортної діяльності; національні агенції економічного розвитку; спеціалізовані науково-дослідні установи та некомерційні дослідницькі центри [6, с. 80].

Для країн, що готуються до вступу до ЄС та асоційованих членів ЄС існують особливі програми структурної перебудови, що фінансуються за рахунок коштів структурних фондів PHARE, ISPA, SAPARD. У процесі фінансування цими фондами велика увага приділяється створенню розвинутого інституційного середовища для функціонування малого та середнього бізнесу, підтримці підприємництва та розвитку ринкових відносин у цілому, як дієвої передумови вступу країн-асоційованих членів до складу ЄС [7, с. 24].

Підписання Україною угод про асоціацію та зону вільної торгівлі з ЄС надасть нашій державі долучитись до фінансування з спеціалізованих фондів для країн – партнерів, що надасть можливість додатково залучити в Україну до 1,5 млрд. євро на рік. Значно збільшити обсяг залучених інвестицій ЄС до України має визначення чітких перспектив членства нашої держави в ЄС, що, як показує досвід країн-кандидатів, може дати можливість додатково залучити до 5 млрд. євро на рік приватних інвестицій та інвестицій зі спеціалізованих фінансово-інвестиційних установ та програм ЄС.

Список використаних джерел

1. Романчиков В. І. Міжнародні економічні відносини: навч. посіб. /В. І. Романчиков, І. О. Романченко – К. : ЦУЛ, 2008. – 256 с
2. Тодоров І. Я. Україна на шляху до європейської та євроатлантичної спільноти / І. Я. Тодоров. – Донецьк: ДонНУ, 2007. – 268 с.
3. Постійне представництво України при Раді Європи Інвестиційне співробітництво між Україною та ЄС [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://coe.mfa.gov.ua/ua/about-ukraine/european-integration/ukr-eu-investment>
4. Офіційний сайт Європейського банку реконструкції та розвитку [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ebrd.com/>.
5. Офіційний сайт Європейської комісії [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ec.europa.eu/regional_policy/what/future/proposals_2014_2020_en.cfm.
6. Солонінко К. С. Міжнародна економіка: навч. посіб. / К. С. Солонінко. – К. : Кондор, 2008. – 380 с.

**Сасаця К.В. курсант 1 курсу
ННІФПСКМ НАВС;
Науковий керівник - Максименко Ю.Є.,
доцент кафедри теорії держави та права
НАВС к.ю.н.**

ВИДИ КОНСТИТУЦІЙ

Конституція є могутнім засобом політичного управління суспільством, юридичною базою всього законодавства держави, основою наукових озробок у сфері права, найважливішим джерелом права

Соціальною базою громадянського суспільства є такі фундаментальні цінності як життя, свобода, формальна рівність та справедливість. Конституція надає широкі гарантії прав і свобод людини і громадянина, гарантує право кожного на задоволення громадянами своїх соціальних потреб.

Конституція – основний державний документ (закон), що визначає державний устрій, порядок і принципи функціонування представницьких, виконавчих та судових органів влади, виборчу систему, права й обов'язки держави, суспільства та громадян

Конституції країн світу поділяються на такі види.

1. За формою зовнішнього виразу:

а) кодифіковані (писані) - це конституції, які викладені у вигляді одного нормативно-правового акта. У цілому конституційна доктрина вимагає кодифікованої конституції;

б) некодифіковані (неписані) - це конституції, які складаються із багатьох нормативно-правових актів, що приймаються в різні роки, а інколи навіть століття. Сьогодні не мають кодифікованої конституції Австралія, Нова Зеландія, Великобританія та інші. Наприклад, неписану Конституцію Великобританії становлять: Велика Хартія вольностей 1215 р., Петиція про права 1628 р., Білль про права 1689 р., Акт про престолонаслідування 1701 р., Закони про парламент 1911, 1949 років, Закон про расові відносини 1986 р. та інші. У Великобританії поряд з кількома біллями конституційного характеру (статутне право) і конституційних договорів у текст конституції включаються такі джерела, як прецеденти (прецедентне право), що базується на загальних принципах справедливості. Більшість сучасних державознавців вважають, що в британську конституцію входять і доктринальні джерела, тобто висловлювання видатних британських учених - Бректона, Мілля, Дайсі, Локка, Блекстона, які використовують у разі прогалин у конституційному праві Великобританії. Ця теза є небезспірною, оскільки органи державної влади, в тому числі й судові, не зобов'язані посилалися на їхні висловлювання, проте на практиці таке трапляється.

2. За порядком внесення змін:

а) гнучкі - зміни та доповнення до конституцій вносяться у звичайному порядку, без дотримання будь-яких процедур. У такий спосіб змінюються і доповнюються всі некодифіковані конституції (Великобританія, Швеція);

б) жорсткі - зміни до них вносяться в ускладненому порядку, тобто з дотриманням законодавчо визначених спеціальних процедур. Зазвичай, такий порядок закріплюється у тексті конституції, а сама жорсткість покликана забезпечити авторитет та стабільність основного закону. До розряду жорстких належать кодифіковані конституції, наприклад, Конституція США 1787 р., Конституція Японії 1947 р.;

в) напівжорсткі - передбачають ускладнений порядок прийняття змін до конституції за умови зміни "посилених" статей. До них належать Конституція Іспанії 1978 р., Конституція Казахстану 1995 р.

3. За юридичною силою:

а) юридичні - офіційна вершина національного законодавства. Конституція - це закон законів, який приймається і змінюється в особливому порядку;

б) фактичні - відображають дійсний стан суспільних відносин, які існують у політиці, економіці, культурі тощо. Реальний порядок суспільних відносин має збігатися з порядком, встановленим конституцією, проте може й різнитися. У тих державах, де спостерігається значне розходження між проголошеними в конституції положеннями і реальною практикою їх реалізації, існують, як стверджує М.І. Козюбра, фіктивні конституції.

4. За часом:

а) постійні - приймаються на необмежений строк дії, наприклад, до сьогодні зберігає свою чинність Конституція Норвегії 1814 р., Конституція Люксембурга 1868 р.;

б) тимчасові - приймаються на певний час, наприклад, до прийняття нової конституції.

5. За способом прийняття:

а) открийовані - даровані монархом, тобто розроблені без участі представницького органу. Открийовання - це односторонній акт, внаслідок якого суверен односторонньо встановлює або змінює державний лад, умови здійснення політичної влади, наприклад, Конституція Непалу 1990 р., Конституція Нігерії 1960 р.;

б) народні - прийняті відповідними суб'єктами, а саме:

*парламентом (Конституція Чехії 1992 р.);

* установчими зборами (Конституція США 1878 р.);

* на референдумі безпосередньо народом (Конституція Гамбії 1970 р., Конституція Сенегалу 1963 р., Конституція Російської Федерації 1993 р.).

6. За формою територіального устрою:

а) загальнодержавні - є загальнообов'язковими на всій території держави (Конституція

Болгарії 1991 р., Конституція Грузії 1995 р.);

б) суб'єктів федерації - є обов'язковими на території певної федеративної частини держави (Конституція штату Іллінойс (США) 1970 р., конституції республік, що входять до складу Російської Федерації);

в) суб'єктів автономії - є обов'язковими на території певної автономії держави (Конституція Автономної Республіки Крим 1998 р.).

7. За формою державного правління:

а) республіканські - прийняті у державах, які за формою державного правління є республікою (Конституція Домініканської Республіки 1947 р., Конституція Естонської Республіки 1992 р.);

б) монархічні - прийняті монархом або парламентом у державах з монархічною формою державного правління (Конституція Князівства Ліхтенштейн 1921 р., Конституція Князівства Монако 1962 р.).

8. За формою державного режиму:

а) демократичні - прийняті у державах з демократичною формою державного режиму (Основний закон Фінляндії 1999 р.);

б) тоталітарні - прийняті у тих державах, де існує антидемократична форма державного режиму, держава повністю контролює всі сфери суспільного життя, дозволена цензура, не забезпечуються права і свободи людини та громадянина (конституції країн Африканського континенту);

в) авторитарні - прийняті у державах, в яких влада перебуває в руках незначної кількості осіб або певної особи, використовуються авторитарні методи державного управління, влада повністю здійснює контроль у політичній сфері, проте залишається відповідний простір свободи дій в економічній, соціальній, культурній сферах. Зазвичай, авторитарні конституції пишуться і приймаються під конкретних публічних осіб. Наприклад, Конституція Франції 1800 року увійшла в історію як авторитарна наполеонівська конституція, Конституція Франції 1958 року - авторитарна деголлівська конституція.

Конституція України, відповідаючи загальнолюдським конституційним стандартам, втілює в життя конституційні ідеали: здорове екологічне середовище, соціальну захищеність, відповідний рівень життя, право на користування надбанням людства в сфері політики, економіки, культури тощо.

Конституція України є: кодифікована, юридична, постійна, народна, загальнодержавна, республіканська, демократична.

Список використаних джерел

1. Шаптала Н. К. Конституційне право України [Текст] : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / Н. К. Шаптала, Г. В. Задорожня. - Д. : ЛізуновПрес, 2012. - 470 с.
2. Шаповал В. М. Конституційне право зарубіжних країн [Текст] : підручник для студ. юрид. вищ. навч. закладів і фак. / В. Шаповал. - К. : АртЕк : Вища школа, 1997. - 262 с.
3. Лисенков С. Л. Конституція України [Текст] : Матеріали до вивчення / С. Л. Лисенков. - К. : Либідь, 1997. - 159 с.

Семижон А. В. курсант 1-го курсу ЦСФП НАВС, 113 навчальної групи.
Науковий керівник - Пікуля Т.О., доцент кафедри теорії держави та права НАВС, к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ

Конституційний процес в Україні останніх десяти років можна порівняти зі сніговою